

[Ole Bjørn Kraft.]

nærmede sig den Linie, som man har fulgt i Sverige. Jeg tror ikke, det vil lykkes den højtærede Minister at faa det Indtryk nedfældet i Norden, at man kan betragte den nye svenske Forsvarsordning, som det svenske socialdemokratiske Ministerium i Dag administrerer, som værende Udtryk for en Oprustning i dette Ords odiose Mening. Vor Stilling er paa mange Maader anderledes end Sveriges, vor politiske Udvikling har ogsaa været en anden, men efter at under alle Omstændigheder det største Regeringsparti har indtaget den principielle Stilling, som det har, var det ikke uberettiget at vente, at Regeringen havde draget større praktisk Konsekvens af denne nye Indstilling, end Forslaget er Udtryk for.

Vi har rejst Spørgsmaalet om Mulighederne for en Forhandling. Naar vi i det hele taget har gjort det, er det sket, fordi vi mener, der findes et virkeligt Ønske, ikke blot hos os, ikke blot hos det andet Oppositionsparti, men ogsaa hos Socialdemokratiet og hos det andet Regeringsparti om at skabe en Samling om denne Sag her i Landet. En saadan Samling kan Ministeren ikke have ventet skulde finde Sted paa Grundlag af det Forslag, der nu er forelagt, og derfor er det, vi spørger og har Grund til at spørge: Hvis Regeringen virkelig ønsker at tilvejebringe en Samling, vil den da give dette Ønske nogen Livskraft ved at erklære sig rede til en Forhandling, der kan skabe Grundlag for en saadan Samling, eller vil Ministeriet det ikke? Hvis Ministeriet ikke har et Ønske om en Samling, saa kan Ministeriet gennemføre det Forslag, som det har forelagt, for det kan ikke skabe en Samling, men ønsker man det, saa er det afgørende nødvendigt, at man viser dette i Gerning, at man er rede til, som jeg gentagne Gange har sagt, en ubunden Drøftelse af Forholdene, for at det kan blive virkelig undersøgt, virkelig sagligt prøvet, om vi er naaet saa langt i dansk Militærpolitiks Udvikling, at en virkelig Samling nu kan skabes, eller vi skal vente til senere.

Vi vil og er naturligvis forpligtede til at gøre, hvad der staar i vor Magt, for at skabe Forudsætningerne herfor. Vi kan ikke vente og har ikke ventet, at Regeringen og dens Partier skulde tiltræde vort Militærstandpunkt, saadan som det er udformet, lige saa lidt som Regeringen kan vente, at vi pludselig skal tiltræde det Forslag, som de nu efterhaanden har arbejdet sig frem til. Her er en praktisk Modsætning til Stede,

her er faktisk Uoverensstemmelser, som man maa prøve at veje mod hinanden. Det vilde være fuldstændig urimeligt at tro, at den ene Part pludselig skulde kunne acceptere den andens Standpunkt. Noget saadant er der selvfølgelig ikke Tale om, men jeg mener, at det er alles Pligt i denne Sal, ogsaa Regeringens, og først og fremmest Regeringens som den, der har Ansvaret for Udviklingen her i Landet, at gøre, hvad der staar i dens Magt for at faa denne Sag undersøgt, for at faa tilvejebragt virkelig Klarhed over, hvordan Stillingen er, og saa maa vi jo se, hvad der kommer ud deraf. Det har man ikke foreløbig givet til Kende at man vil. Det er os en Skuffelse, at det ikke er sket.

Vi synes, det havde været rimeligt, om Ministeren ved denne Lejlighed havde givet et klart Udtryk for, at han ønskede en saadan Forhandling. Ministeren sagde, at jeg havde i min Tale dyngt Hindring paa Hindring i Vejen herfor. Jeg fandt, at det var min Opgave ved denne Lejlighed — og det var min Opgave —, ligesom Regeringen havde givet Udtryk for, hvad dens Standpunkt var i Militærspørgsmaalet, for mit og mit Partis Vedkommende at fortælle, hvorledes vort Standpunkt var, hvilke principielle Synspunkter vi havde med Hensyn til Løsningen af Forsvarets Opgave her i Danmark. Denne Klarhed maatte tilvejebringes. Vi maatte se, hvordan Parterne staar. Det, som saa maa være Opgaven, er at undersøge, om der er en praktisk Mulighed til Stede for en Tilmærmelse, eller der ikke er det. Men det er en Pligt at foretage denne Undersøgelse. Det er en Pligt at foretage den uden at være bundet af Fortiden og at foretage den paa en saadan Maade, at man ikke paa Forhaand forlanger, at den ene Part skal tiltræde et Diktat fra den anden. Der bliver sagt, at vi skal forhandle paa Regeringens Grundlag. Ja, jeg har sandelig ikke ventet, at Regeringen skulde komme og sige, at nu vil den komme stikkende med et nyt Grundlag, som vi skulde forhandle paa. Jeg brugte i Gaar det Udtryk, at Regeringsforslaget maa være Udgangspunktet. Vi har ikke andet. Det er Regeringen, der har Magten i Landet, og den kan bestemme, ud fra hvilket Udgangspunkt Forhandlingen skal finde Sted. Men jeg har gennem min Tale tydeligt og klart tilkendegivet, hvilken Kritik vi har at fremføre over for dette Forslag, og hvad vort eget principielle Standpunkt er i denne Sag. Naar man hørte efter den radikale Ordførers Udtalelser og enkelte Udtalelser fra den socialdemokratiske Ordfører, har man ikke store Forventninger til, at nogen